

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Wolsztynie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Człapa-Andrzejewska

Protokolant:st. sekr. sąd. Ewa Buśko

przy udziale Prokuratora: Prokuratura Rejonowa w Wolsztynie

po rozpoznaniu w dniu 05 lutego 2016r. i 09 lutego 2016r. w W.

sprawy

O. T.

córki T. i H. z domu P.

urodzonej (...) w W.

odnośnie którego Prokurator złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania co do tego, że:

w dniu 29 maja 2015r. na skrzyżowaniu ulic (...), w woj. (...), kierując pojazdem F. (...) rej. (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że nie zachowała należytej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo, nie ustąpiła pierwszeństwa prawidłowo korzystającej z oznakowanego przejścia dla pieszych B. P., w wyniku czego spowodowała nieumyślnie wypadek, w którym B. P. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia i skręcenia znacznego stopnia lewego stawu kolanowego, otarcia naskórka kolana prawego, skręcenia niewielkiego stopnia nadgarstka prawego oraz wieloodłamowego złamania kłykcia bocznego kości udowej lewej, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres powyżej 7 dni,

- tj. o przestępstwo z art. 177 §1 k.k.

1. na podstawie art. 66 §1 k.k. w zw. z art. 67 §1 k.k. – przy przyjęciu, iż przestępstwo popełnione zostało w W., pojazd był marki F. (...), do wypadku doszło podczas wykonywania manewru skrętu w lewo na skrzyżowaniu - postępowanie wobec **O. T.** warunkowo umarza na okres próby w rozmiarze 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się wyroku;
2. na podstawie art. 67 §3 k.k. i art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec **O. T.** świadczenie pieniężne w wysokości 700 (siedemset) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
3. na podstawie art. 67 §3 k.k. orzeka wobec **O. T.** obowiązek naprawienia szkody w części, poprzez uiszczenie na rzecz **B. P.** kwoty 881,64 zł (osiemset osiemdziesiąt jeden złotych 64/100);
4. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 629 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 228,14 zł, a nadto wymierza jej opłatę w wysokości 100 zł.

SSR Ludmiła Człapa - Andrzejewska

UZASADNIENIE

W dniu 29 maja 2015r. około godziny 10:30 O. T. pojechała wraz ze swoim narzeczonym O. S. należącym do niego samochodem - F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do centrum W.. Do placu, na którym posadowiony jest Urząd Miejski w W., otoczonego z trzech stron ulicą o nazwie R., dojechała ulicą (...), z której skręciła w lewo. Kontynuowała jazdę wzdłuż jednego z boków placu – ulicą (...) i zatrzymała się przy końcu tego odcinka. Z samochodu wysiadł wówczas O. S., który udał się do Urzędu Miejskiego. O. T. zamierzała jechać ulicą (...) dalej żeby znaleźć wolne miejsce parkingowe i zaparkować. Skręciła więc w lewo - w odcinek ulicy (...) równoległy do ulicy (...), po czym znowu skręciła w lewo i dojechała do ul. (...), z zamiarem skrętu w lewo. Tam zatrzymała się żeby ustąpić pierwszeństwa pojazdowi poruszającym się ulicą (...). Upewniwszy się, że nie nadjeżdżają żadne pojazdy skręciła w lewo w ulicę (...). Wtedy po wyjechaniu na tę ulicę przed maską kierowanego przez nią samochodu na przejściu dla pieszych zauważyła kobietę. Kierowany przez O. T. pojazd uderzył prawą przednią częścią w pieszą, która przewróciła się na ziemię. Kierująca włączyła wówczas światła awaryjne i wybiegła do pieszej. Pomogła jej wstać, rozpytała czy coś ją boli. Piesza uskarżała się na ból kolana. Wtedy O. T. wezwała policję i pogotowie, które zabrało pieszą do szpitala.

Dzień zdarzenia był słoneczny, nie było żadnych opadów ani mgły, wiał słaby wiatr, temperatura powietrza wynosiła 20 st. C. Nawierzchnię, po której poruszał się pojazd kierowany przez O. T. pokrywała kostka brukowa, która była sucha, czysta i gładka.

Wykonując ww. manewr podejrzana nie prowadziła w sposób prawidłowy obserwacji przedpola jazdy, w wyniku czego nie zauważyła kobiety przechodzącej przez przejście dla pieszych z prawej na lewą stronę drogi, co doprowadziło do potrącenia pieszej. Kierująca pojazdem uderzyła pokrzywdzoną przednią prawą częścią auta, na którym nie stwierdzono żadnych uszkodzeń w związku z tym zdarzeniem.

Do potrącenia pieszej doszło na przejściu dla pieszych - oznakowanym znakami poziomymi i pionowymi. Przeprowadzone badanie O. T. na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało, iż była trzeźwa.

W konsekwencji zaistniałego zdarzenia pokrzywdzona, którą okazała się B. P. została przewieziona przez karetkę pogotowia na Izbę Przyjęć SP ZOZ w W. gdzie została zaopatrzona. Stwierdzono u niej stłuczenie i skręcenie kolana lewego znacznego stopnia, niewielkie otarcie naskórka kolana prawego, skręcenie nadgarstka prawego niewielkiego stopnia – i zwolniono do domu. Wg dokonanej wówczas oceny obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni. Pokrzywdzonej zalecono dalsze leczenie w poradni lekarza rodzinnego i poradni ortopedycznej, zaś w razie pogorszenia (np. narastania bólu lub zwiększania obrzęku kolana) zalecono pilną kontrolę lekarską.

W dniu 1 czerwca 2015r. pokrzywdzona zgłosiła się w poradni lekarza rodzinnego skąd została skierowana do poradni ortopedycznej, gdzie zaopatrzono pokrzywdzoną poprzez założenie łuski gipsowej na lewą nogę (na 6-8 tygodni), zlecono diagnostykę – tomografię komputerową oraz przepisano leki.

Badanie TK stawu kolanowego lewego pokrzywdzonej wykonano w dniu 25 czerwca 2015r. Wykazało ono: złamanie kłykcia bocznego kości udowej, złamanie przestawowe, odłamanie dużego fragmentu kłykcia od strony tylnobocznej, szczelina złamania dochodzi do dołu międzykłykciowego. W dniu 30 czerwca 2015r. miała miejsce kontrola w poradni ortopedycznej, zaś na podczas kolejnej wizyty w dniu 14 lipca 2015r. zdjęto pokrzywdzonej zaopatrzenie gipsowe i zlecono fizjoterapię.

Wg opinii sądowo – lekarskiej obrażenia których doznała pokrzywdzona spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni.

Podejrzana O. T. ma aktualnie 21 lat, zamieszkuje wraz z rodzicami i bratem w W. przy ulicy (...). Pracuje w S. w Firmie (...) sp.j. uzyskując dochód w kwocie 1500 zł. Jest panną nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie nadużywa alkoholu i nie zażywa środków odurzających, nie posiada majątku ruchomego ani nieruchomego o znacznej wartości. W dacie zdarzenia uczyła się zaocznie w Liceum Ogólnokształcącym w W. w zawodzie opiekuna nad osobami

niepełnosprawnymi i - jak podała - uzyskała wykształcenie w zawodzie opiekuna medycznego. Nie była karana sędownie.

Pokrzywdzona od ubezpieczyciela ((...) S.A. – z tyt. obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych) otrzymała świadczenie w łącznej kwocie 18.426,03 zł, na która złożyły się: koszty leczenia, koszty opieki, ryczałt na koszty związane z leczeniem, zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę (17.000 zł).

Dowód:

- wyjaśnienia podejrzanej O. T. (k. 131 w zw. k. 75),
- protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 131 w zw. z k. 4),
- szkic miejsca wypadku drogowego (k. 131 w zw. z k.17),
- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 131 w zw. z k. 9-10),
- protokół oględzin pojazdu (k. 131 w zw. z k. 11-12),
- opinia lekarska (k. 131 w zw. z k. 18),
- dokumentacja medyczna z SP ZOZ w W. (k. 131 w zw. z k. 59, 60-61, 62, 64-65, 66-67),
- opinia sądowno – lekarska (k. 131 w zw. z k. 69),
- wywiad Policji (k. 131 w zw. z k. 76),
- karta karna (k. 131 w zw. z k. 78).

- rachunki/ faktury (k. 131 w zw. z 120-124,130).

Podejrzana O. T. przesłuchana w charakterze podejrzanej przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia, szczegółowo opisując okoliczności jego popełnienia – zgodnie z przyjętym przez Sąd stanem faktycznym - oraz wyraziła skruchę. Podczas posiedzenia przeprosiła pokrzywdzoną za krzywdę jakiej ona doznała w związku ze zdarzeniem objętym wnioskiem prokuratora oraz za wynikłe z tego tytułu szkody oraz zadeklarowała wolę naprawienia szkody w zakresie wskazywanym przez pełnomocnika.

Prokurator, dokonując oceny zebranego materiału dowodowego uznał, że w niniejszej sprawie uzasadniony jest wniosek o warunkowe umorzenie postępowania i na podstawie art. 336 § 1 k.p.k., zamiast aktu oskarżenia skierował do Sądu wnioski o warunkowe umorzenie postępowania, jednocześnie wnosił o ustalenie rocznego okresu próby oraz orzeczenie na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt 3 k.k. świadczenia pieniężnego w wysokości 700 złotych na Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej (tu omyłkowo wskazano pkt 3 zamiast 7 art. 39 k.k.co wynika z treści uzasadnienia wniosku) oraz zasądzenie kosztów i opłaty.

W sprawie występował pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej - bowiem pokrzywdzona złożyła oświadczenie o przystąpieniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego - składając wnioski (k. 94 - 101), które to przesłano tut. Prokuraturze celem ustosunkowania się do ich treści. Prokurator odpowiedział jedynie, iż podtrzymuje wniosek o umorzenie postępowania karnego (k. 127).

Pełnomocnik pokrzywdzonej w toku posiedzenia w dniu 5 lutego 2016r. do protokołu wniósł o naprawienie szkody w zakresie wynikającym z przedłożonych faktur i rachunku oraz określił, iż przeproszenie pokrzywdzonej może nastąpić do protokołu posiedzenia.

Zgodnie z treścią art. 66 Art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Z kolei zgodnie z treścią art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaistniały wszystkie przesłanki, o których mowa powyżej, co umożliwiło wydanie przedmiotowego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne i zastosowanie wobec O. T. okresu jednego roku próby oraz orzeczenia kwoty 700 złotych tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, orzeczenie obowiązku naprawienia częściowego szkody – na rzecz pokrzywdzonej.

W przedmiotowej sprawie wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne.

Sąd dokonał ustalenia tych przesłanek odrębnie, w sposób niezależny od siebie.

O. T. w dniu zdarzenia, wykonując skręt w lewo na skrzyżowaniu ulic (...) w W., na które wjeżdżała z drogi podporządkowanej – ulicy (...), w sposób nienależyty obserwowała przedpole jazdy w zakresie zachowania należytej ostrożności, ustępując co prawda pierwszeństwa pojazdom, ale jednocześnie nie ustępując pierwszeństwa pieszej prawidłowo korzystającej z oznakowanego przejścia dla pieszych. Wskutek tego na wysokości budynku, w którym mieści się Oddział Banku Spółdzielczego we W. – gdzie usytuowane jest ww. oznakowane (znakami poziomymi i pionowymi) przejście dla pieszych potrafiła B. P., przemieszczając się po nim od prawej do lewej strony – patrząc w kierunku jazdy O. T.. Warunki pogodowe i drogowe były korzystne. Nie występowały okoliczności uniemożliwiające prawidłową obserwację przedpola jazdy. Okolicznością, która powinna była wyczulić kierującą na sytuację na drodze był zaś fakt, iż z racji położenia (centrum miasta jak i bezpośrednio usytuowanie Urzędu Miejskiego) było to miejsce o szczególnym natężeniu ruchu tak pojazdów jak i pieszych.

Sąd dokonał oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przy uwzględnieniu okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 k.k. Nie ulega wątpliwości, że sprawca czynu godził w istotne dobro, jakim jest zdrowie człowieka, niemniej jednak nie należy zapomnieć, że działanie sprawcy miało charakter nieumyślny. Zaistniałe zdarzenie było konsekwencją należytej uwagi ze strony kierującej. Podejrzana po wypadku pozostała na miejscu zdarzenia, udzieliła pomocy pokrzywdzonej oraz wezwała policję i pogotowie ratunkowe.

2. Okoliczności czynu – zdaniem Sądu - nie budzą wątpliwości. Za powyższym przemawia stanowisko podejrzanej, która przyznała się do winy i wyjaśniła okoliczności, w jakich doszło do zdarzenia. Wyjaśnienia te uznano za wiarygodne albowiem znalazły one w całości potwierdzenie w pozostałych zebranych w sprawie dowodach.

W niniejszej sprawie wyrok warunkowo umarzający postępowanie został wydany na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 339 § 1 pkt 2 k.p.k. Jego podstawą stały się dowody zgromadzone w postępowaniu przygotowawczym i przedłożone wraz z wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania, a nadto przedłożone w toku posiedzenia. Dowody te Sąd poddał własnej ocenie. Wyjaśnienia podejrzanej korelują z informacjami zawartymi w protokole oględzin miejsca zdarzenia, protokole oględzin samochodu, sporządzonym szkicem.

3. Kolejną przesłanką, która daje możliwość Sądowi zastosowania warunkowego umorzenia postępowania jest to, że instytucję tę można zastosować wyłącznie w stosunku do sprawcy dotychczas niekaranego za przestępstwo umyślne. O. T. w przeszłości nie była karana za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne, jak również nieumyślne, co potwierdza karta karna. W toku posiedzenia przeprosiła pokrzywdzoną.

4. Przesłanką warunkowego umorzenia postępowania jest również ustalenie, że postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Oceniając postawę sprawcy Sąd wziął pod uwagę okoliczności, w jakich weszła ona w kolizję z prawem, w szczególności to, że popełnione przestępstwo jest w jej życiu zdarzeniem incydentalnym. Podejrzana popełniła czyn nieumyślnie, w wyniku niezachowania należytej uwagi. Po zdarzeniu pozostała na miejscu zdarzenia, niezwłocznie udzieliła pomocy pokrzywdzonej, wezwała policję i pogotowie. Oceniając jej warunki osobiste Sąd zauważa, iż jest osoba aktywną zawodowo, która podejmuje starania by uzyskać nowe kwalifikacje ucząc się w systemie zaocznym w (...) liceum, w jej najbliższym środowisku nie odnotowano by nadużywała alkoholu czy zażywała narkotyki, oraz nigdy nie dotąd nie weszła w konflikt z prawem.

5. Z kolei zgodnie z treścią art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lata pozbawienia wolności.

Podejrzanę w przedmiotowej sprawie zarzucono przestępstwo z art. 177 § 1 k.k., jest to przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności do lat trzech. W związku z czym i ten warunek został spełniony.

Z uwagi na spełnienie w niniejszej sprawie wszystkich przesłanek dających Sądowi możliwość zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania Sąd uwzględnił wniosek prokuratora. Nadto Sąd orzekł o naprawieniu szkody w części - wynikającej z przedłożonych przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej dokumentów (pkt 3 wyroku).

Sąd – z uwagi na powyższe – zaaprobował wniosek prokuratora o zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania oraz okres na jaki miało to nastąpić oraz świadczenie pieniężne. W cenie Sądu jest adekwatny do stopnia zawinienia, jak również odpowiedni do rodzaju i charakteru obrażeń jakich doznała pokrzywdzona, należyście odzwierciedla społeczną szkodliwość jego czynu oraz spełnia swoje zadania w zakresie prewencji indywidualnej oraz prewencji generalnej i dlatego też Sąd przychylił się do wniosku prokuratora. Jednocześnie orzeczenie poszerzono o naprawienie szkody w zakresie w jakim wystąpiła po wypłaceniu świadczenia przez ubezpieczyciela (z tyt. obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów), tj. w zakresie zgłaszanym i konkretyzowanym przez pełnomocnika w toku posiedzenia (czego nie poczynił on w innym aspekcie w toku posiedzenia). W konsekwencji Sąd wydał wyrok dalej idący aniżeli wniosek prokuratora, który – po przesłaniu odpisu wniosków pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej - ograniczył się do podtrzymania wniosku.

Zgodnie z treścią art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt 7 k.k. w niniejszej sprawie Sąd zdecydował się orzec wobec podejrzanej również świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej stosownie do możliwości finansowych podejrzanej oraz uwzględniając okoliczności zarzucanego jej czynu, jak również z uwagi na fakt akceptacji wniosku prokuratora przez samą podejrzaną na posiedzeniu Sądu jak też wolę naprawienia szkody w tym zakresie zgłoszonym po wypłacie świadczenia przez ubezpieczyciela - Sąd określił wysokość tego świadczenia na kwotę 700 złotych (tj. w zakresie wnioskowanym przez oskarżyciela publicznego). O naprawieniu szkody na rzecz pokrzywdzonej Sąd orzekł w części, tj. w kwocie 881,64 zł, wynikającej z przedłożonych faktur i rachunków. W takim bowiem zakresie było możliwe na moment wydania wyroku określenie następstw przedmiotowego zdarzenia w postaci wydatków poniesionych przez pokrzywdzoną w związku z leczeniem i rehabilitacją, a nie uwzględnionych przez ubezpieczyciela. Ewentualne zaś powstałe wydatki w związku z dalszym leczeniem czy rehabilitacją pokrzywdzonej, jak też kwestia zadośćuczynienia – ujmowana w ww. aspekcie, są kwestiami otwartymi, mogącymi być przedmiotem ewentualnego roszczenia wobec zakończenia procesu zdrowienia (leczenia i rehabilitacji) pokrzywdzonej. Z tego też względu – mając możliwość orzeczenia - w zakresie pewnym i ustalonym - Sąd orzekł zgodnie z wnioskiem pełnomocnika w przedmiocie częściowego naprawienia szkody, nie sięgając do przewidzianej w art. 67 § 3 k.k. instytucji nawiązki.

O. T. nie jest zamężna, nie posiada nikogo na utrzymaniu, pracuje zawodowo i uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 1500 zł. Ponadto zdarzenie miało miejsce w połowie maja 2015r. Przez czas, który upłynął od zdarzenia miała więc

ona możliwość poczynienia stosowanych oszczędności na poczet ewentualnych finansowych konsekwencji swojego postępowania, z którymi winna się też liczyć - jako osoba dorosła i mająca rozeznanie co do realiów życiowych. Mając na względzie powyższą sytuację O. T., Sąd orzekł tak o wnioskowanym świadczeniu pieniężnym jak i naprawieniu szkody.

Sąd zauważa nadto, iż każdy uczestnik ruchu powinien sobie zdawać sprawę jak istotna jest rozważna i odpowiedzialna jazda samochodem zwłaszcza w terenie zabudowanym, w centrum miasta i to w okolicy gdzie występuje wzmożony ruch pieszych. Nierozważny, nieostrożny czy też nie skupiający się na wykonywanej czynności kierowca stwarza takim swoim zachowaniem bezpośrednie zagrożenie dla dóbr prawnie chronionych jak życie i zdrowie innych użytkowników dróg, które jako najcenniejsze są priorytetowo traktowane przez ustawodawcę. Przekłada się to w szczególności na niniejszą sprawę, która pokazuje, iż to piesi w sytuacjach drogowych z udziałem pieszych i pojazdów mechanicznych są podmiotami narażonymi na daleko dalej idące dla nich negatywne skutki.

W ocenie Sądu zaproponowane przez prokuratora warunki orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, a które to uległy modyfikacji wobec wprost wyrażonego w toku posiedzenia stanowiska pełnomocnika pokrzywdzonej i zaaprobowane przez podejrzaną, i które znalazły swój wyraz w wyroku czynią go adekwatnym do stopnia zawinienia podejrzaney, do stopnia społecznej szkodliwości czynu objętego zarzutem i pozwolą zrealizować cele instytucji warunkowego umorzenia w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, prawidłowo kształtując przyszłe zachowania oskarżonego i osób z jego środowiska, mających styczność z treścią rozstrzygnięcia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów cytowanych w punkcie 3 wyroku obciążając nimi podejrzaną, co - z uwagi na kwotę tychże należności - stanowi w efekcie kolejną dolegliwość będącą konsekwencją popełnienia przez podejrzaną przestępstwa, a z drugiej strony w ocenie Sądu jest to kwota, którą podejrzana jest w stanie uiścić z uwagi na swoją sytuację majątkową. W tym zakresie Sąd stoi na stanowisku, iż słusznym jest aby sprawcy tego typu przestępstw ponosili koszty związane z zaangażowaniem instytucji państwowych w dokumentowanie i rozstrzyganie zdarzenia wynikającego z tego typu działania sprawcy. Jednocześnie obciążanie takimi kosztami postępowania Skarbu Państwa (a w konsekwencji wszystkich podatników) należałoby uznać za wysoce niemoralne.

SSR L. A.